

SUE McDONAGH

**Dromen in  
het kunstcafé**



UITGEVERIJ GLB

# Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440271

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Choc Lit NL & Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Sue McDonagh

Oorspronkelijke titel: *Summer of Hope and Dreams*

Vertaling: Jen Minkman

Tekstredactie: Beau Charlotte Timmer,

Jen Minkman & Britt Zwijnenberg

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

[www.boekenmetgroteletters.nl](http://www.boekenmetgroteletters.nl)

# HOOFDSTUK EEN

De geprinte mededeling op de deur van het kunstcafé luidde: “Gesloten wegens een besloten gelegenheid”. Binnen werd er hartelijk gelachen en er werden herinneringen opgehaald. Er werd op een traditionele manier afscheid genomen, maar alleen Lana kon zo’n stijlvolle “geen zwarte kleding” begrafenis krijgen.

‘Herinneren jullie je die expositie nog die ze hield?’

‘Was dat die expositie waar ze naakt doorheen rende? Wat was het toch een ondeugende meid!’

‘Die bedoelde ik inderdaad. Proost.’ Er werd geklonken op de geliefde overledene.

‘Ze had er wel het figuur voor.’

‘Lieve hemel, ja. Altijd het supermodel. Dat was echt Lana.’

‘Je moet laten zien wat je hebt.’ Er klonk gelach.

*Tenzij je zo’n lichaam hebt als ik.* Rosie, Lana’s enige kind, probeerde niet omlaag te kijken naar de paarse linnen jurk die strak om haar dijen zat en haar zevenenveertigjarige knieën met putjes onthulde. Paars was de don-

kerste kleur die ze kon bedenken om er slanker uit te zien. In de geboende rouwwagen waarin haar moeder had gelegen, leek ze net een overrijpe bosbes.

‘Die goede, oude Lana. Ze is er altijd mee blijven pronken.’

‘De schat. Wat triest om op deze manier te gaan.’

Iedereen aan tafel knikte instemmend.

Rosie kende helemaal niemand van deze mensen. De “vrienden en verzamelaars” van haar moeder waren massaal weggebleven toen haar lichaam werd geteisterd door de wrede ziekte van Parkinson.

Ze voelde hun nieuwsgierige blikken op haar gericht en haar maag kromp ineen.

‘Mooi afscheid, eh...’

‘... Rosie,’ zei Rosie na een korte stilte. Haar vingers bewogen zich over het tafelkleed om het recht te trekken en glad te strijken, terwijl ze de lege enveloppen van de sympathiekaartjes verzamelde waar ze nauwelijks aandacht aan had geschonken en die waarschijnlijk meteen de prullenbak in zouden gaan.

‘Ja. Goed gedaan.’

‘Héél mooi.’

‘Je moeder stond altijd in de schijnwerpers.’

‘Dat stond ze inderdaad.’ Rosie voelde hun ogen op haar gericht. Een kastanjebruine haarkrul schoot los en plakte tegen haar voorhoofd. Het zweet liep over haar rug.

‘Maar we kunnen niet allemaal de ster van de show zijn, toch?’ De blik van de vrouw ging over Rosies verkreukelde jurk. ‘Sommige mensen zijn alleen geschikt voor een ondersteunende rol.’ De tafel schudde weer toen de spreker vragend rondkeek voor instemming.

Rosies lippen verstrakten. Deze mensen en hun tegeltjeswijsheden. Ondersteunen – in het woordenboek gedefinieerd als “voor vallen behoeden”. Hoe meelevend. Over ondersteuning gesproken, haar lycra steunlijfje kroop omhoog. Ze hield haar buik in en wiebelde een beetje in de hoop dat de stof weer terug zou zakken naar hoe het zat. Oudere ogen zwenkten naar haar boezem, die bij het inademen veranderde in een indrukwekkende opgezwollen paarse plank.

‘Inderdaad.’ Met haar armen over haar borst gekruist, haakte ze haar duimen in de positief genaamde “body-shaper” en probeerde die naar beneden te trekken. Het ding vervormde haar momenteel tot een salami. ‘Fijn. Bedankt voor uw komst.’

‘Ik had het voor geen goud willen missen, eh...’

‘Rosie,’ zei Rosie met haar tanden op elkaar geklemd. Wat was er mis met deze mensen? Ze slikte de drang in om zich huilend als een kleuter op de grond te werpen, gillend: ‘Ik wil mijn mama terug!’

Dat was niet wat volwassenen deden, toch? Trouwens, in deze paarse jurk zou ze nooit meer op kunnen staan zonder hem te scheuren of haar onderbroek te laten zien. Ze haastte zich met een wijdbeense tred naar het damestoilet, terwijl haar ondergoed verder omhoog kroop. Het hokje was bezet. Er waren meer toiletten, maar ze kon geen stap meer verzetten zonder door haar kruisje te worden verscheurd.

Niemand in het café had haar nodig. De ster van deze show was een paar uur geleden theatraal weggezonden in de ingewanden van het crematorium, achter een karmozijnrood gordijn. Lana hield van het kunstcafé. Het lag aan een van de mooiste stranden van het schiereiland Gower en ze gingen er vaak naartoe, in weer en wind. Het personeel gaf hen altijd een fijn tafeltje bij het raam, zelfs toen ze na verloop van tijd met een rolstoel kwamen. Toen haar moeder hen vroeg of ze haar wake wil-

den organiseren, waren ze een beetje verbaasd, maar ze gingen akkoord. Moeder genoot van het plannen van het feest, alsof ze er zelf bij zou zijn. Ze had een gastenlijst gemaakt en die naar haar advocaat gestuurd, een man waarvan Rosie zeker wist dat hij een van Lana's vele bewonderaars was.

Rosie vond het macaber en ook kleinerend. Het was algemeen bekend dat er in het vreemde tijdsvacuüm tussen iemand die stervende was en de begrafenis enige troost werd gehaald uit de voorbereidingen van de rouw. Lana had dat allemaal van haar dochter afgenomen. Ze had haar eigen begrafenis tot in de puntjes georganiseerd waardoor Rosie niets anders te doen had dan toekijken en de gekozen liederen zingen. Alsof ze dat Rosie niet kon toevertrouwen. Slome Rosie, die bijnaam had haar moeder haar gegeven toen ze klein was. Blijkbaar was ze daar, wat Lana betrof, nooit overheen gegroeid.

Een zachte stem liet haar schrikken.

‘Hoe gaat het met u, mevrouw Bunting? Ik vond het zo erg toen ik het nieuws van uw moeder hoorde.’ De café-eigenaresse keek haar vriendelijk aan. Rosie herinnerde zich haar naam. Lucy. Ze runde deze zaak samen met haar zakenpartner, een blonde kerel, hoe

heette hij ook alweer? Richard. Dat was hem. Lang, zei niet veel, maar mijn hemel, wat kon hij heerlijke taarten bakken. Ook al bevatten die stukken taart duizenden calorieën, zoals haar moeder altijd zei, terwijl ze de randjes oppeuzelde en de rest liet staan, ondanks dat ze erg dun was.

‘Het gaat, dank je. Het was een prachtig afscheid, precies zoals mam het gewild zou hebben...’ begon Rosie, waarna ze er het volgende uit flapte: ‘Maar, weet je, ik ken hier eigenlijk niemand en...’ Ze slikte en schaamde zich meteen voor haar zelfmedelijden. God. Wat moest dit lieve, verstandige meisje wel niet van haar denken?

‘Zal ik je een dienblad met thee en wat lekker eten brengen?’ vroeg Lucy, die de tranen in Rosies ogen negeerde. ‘Het is heerlijk zonnig op de veranda, ook al staat er een frisse wind. We hebben nog wat te doen daar. Niet te geloven dat het al bijna juni is, het weer is zo veranderlijk.’

‘O, zou je dat willen doen? Wat lief van je.’ Rosie werd geraakt door de vriendelijkheid van de vrouw. Aarzelend voegde ze eraan toe: ‘Mag ik vragen – ik hoop dat ik je niet tot last ben – of je mijn thee in een mok wilt serveren? Hoe



groter, hoe beter. Ik heb geen theepot nodig. Alleen de mok. Mijn moeder zou gechoqueerd zijn.'

Lucy gaf haar een brede glimlach terug. 'Geen enkel probleem. Ik drink zelf ook liever uit een mok. Blijft langer warm.'

'Precies.' Het toilet kwam vrij en Rosie verontschuldigde zich zodat ze het hokje in kon duiken. Na alles recht te hebben getrokken, snoot ze haar neus en terwijl haar humeur verbeterde bij de gedachte aan de thee, en ja, het eten, schuifelde ze langs de tafels de veranda op. De zilte lucht kalmeerde haar en ze zoog die diep in haar longen. Zo diep als het compressiepak haar toestond. Vervloekt ding. Ze had het op het toilet uit moeten trekken. Op wie probeerde ze indruk te maken? Ze zou nooit de herinnering aan haar moeder kunnen evenaren en, zei ze streng tegen zichzelf, ze gaf geen moer om de mening van al die veroordelende mensen daarbinnen, die het geld van haar moeder zaten op te eten en te drinken.

Een paar burens waren even binnengewipt. Eerder om het eten van het beroemde kunstcafé te proeven dan uit respect voor haar moeder, dacht Rosie. Lana was zo'n vijf jaar geleden bij haar dochter ingetrokken. In het begin diende

haar woning als een feestcentrum, maar toen haar toestand verslechterde, kwamen er geen mensen meer langs.

De herinneringen aan haar moeder leidden haar gedachten naar haar grootouders. Naar slechts een van de stellen, want haar vader en zijn ouders kende ze niet. Haar oma – een klein, keurig dametje met normen. Antimakassars over de sofa, servetten bij de boterhammen, waarvan de korsten waren afgesneden.

Haar opa was groot, stoer en amicaal; een ingenieur en uitvinder. Hij produceerde altijd de meest wonderbaarlijke dingen. Het poppenhuis, waarin hij haar had laten zien hoe ze gloeilampjes aan batterijen moest koppelen om werkende kamerverlichting te maken, hoe ze balsahout moest snijden om meubeltjes en hekjes te maken en hoe ze een stekker moest aansluiten. Dankzij hem was het haar gelukt haar eigen huis te renoveren. Als hij nog had geleefd, had hij het ongetwijfeld willen zien. Hij zou ontzettend trots op haar zijn geweest. Haar grootmoeder, echter, zou spottend hebben gelachen. Ze zou komkommersandwiches met afgesneden korsten hebben gemaakt en haar erop hebben gewezen dat haar handen en vingernagels een ramp waren.